

Sygn. akt I Cz 48/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Nowaczyński

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2013r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko W. T.

o ustalenie i zapłatę

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 12 grudnia 2012r., sygn. akt IX C 2360/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Elblągu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił wniosek powódki o zwolnienie jej od kosztów sądowych. W uzasadnieniu postanowienia wskazane zostało, iż takie rozstrzygnięcie uzasadnia przepis art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdyż dochodzone w sprawie roszczenie jest oczywiście bezzasadne. Mianowicie, powódka domaga się ustalenia przez Sąd obowiązku pozwanego w partycypowaniu w kosztach utrzymania mieszkania, w opłatach z tytułu czynszu najmu, opłatach za gaz i energię elektryczną. Jak wynika z treści pozwu powódka oczekuje, że Sąd ustali ile pozwany ma płacić dostawcom mediów i wynajmującemu. Takie żądanie jest bezzasadne, gdyż o tym w jakim zakresie dana osoba ma partycypować w kosztach utrzymania mieszkania może decydować przede wszystkim umowa między stronami, a nieraz umowa z dostawcami mediów czy z wynajmującym. Dlatego też wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych należało oddalić.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka M. W.. Jak należało wnosić domagała się ona jego zmiany przez zwolnienie od opłaty od pozwu, której nie jest w stanie ponieść, z uwagi na trudną sytuację materialną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki zasługiwało na uwzględnienie, choć nie z przyczyn w nim podniesionych.

Sąd pierwszej instancji nie przestąpił do dokonywania oceny sytuacji materialnej powódki i możliwości poniesienia opłaty sądowej od pozwu, gdyż w jego ocenie zachodziła podstawa do oddalenia wniosku o zwolnienie z opłaty od pozwu wobec oczywistej bezzasadności dochodzonego roszczenia, o czym stanowi przepis art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t.: Dz. U. z 2010r., Nr 90, poz., 594, ze zm.). Należy

podkreślić, że przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia stanowisko i uwagi na jego potwierdzenie są co do zasady słuszne, w szczególności w zakresie dotyczącym niemożności ustalania przez sąd partycypacji w przyszłych kosztach związanych z opłatą czynszu i mediów należnych innemu podmiotowi, gdy nie wynika to z umowy zawartej z tymi podmiotami.

Natomiast należało również wziąć pod uwagę, że Przewodniczący zarządzeniem z dnia 21 listopada 2012r. zobowiązał powódkę do wskazania wartości przedmiotu sporu oraz jakiej kwoty zapłaty żąda od pozwanego. W odpowiedzi powódka wskazała wartość przedmiotu sporu na kwotę 435 zł i sprecyzowała, że domaga się do pozwanego zapłaty kwoty 435 zł miesięcznie – 300 zł opłaty za mieszkanie, 35 zł raty za zadłużenie, 50 zł opłaty za gaz i 50 zł opłaty za energię elektryczną. W takiej sytuacji można postawić wniosek, iż powódka domaga się w pozwie nie tylko ustalenia kosztów partycypowania pozwanego w opłatach za lokal mieszkalny, ale również zgłasza żądanie zapłaty. To ostanie, w zakresie ewentualnie poniesionych już przez nią wydatków na opłatę czynszu i mediów, bez sprecyzowania za jaki okres i w jakich kwotach jest dochodzone, powinno skutkować kolejnym wezwaniem do usunięcia braków formalnych pozwu i wskazania wartości przedmiotu sporu. Skoro zaś tak, to i nie było, przynajmniej w części, podstaw do stawiania wniosku o oczywistej bezzasadności dochodzonego roszczenia. Taka oczywista bezzasadność roszczenia musi być oczywiście zrozumiała dla każdego, bez potrzeby dokonywania dokładnej analizy sprawy pod względem faktycznym i prawnym; nie może być tu żadnej wątpliwości, iż roszczeniu nie przysługuje ochrona prawna (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1947r., C.III.149/47, OSN 1948, nr 1, poz. 28). Można więc powiedzieć, iż o merytorycznej bezzasadności powództwa można się wypowiedzieć po wcześniejszym sprecyzowaniu roszczenia na tle skonkretyzowanych okoliczności sporu, tak aby nie złamać zasady obiektywnej powściągliwości sędziowskiej (por.: Antoni Górski, komentarz do art. 109 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, system informacji prawnej Lex).

W tym stanie, wobec nierozpoznania istoty sprawy, należało orzec jak w postanowieniu, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.